

[Hans Rasmussen.]

markedet skulle forhandle om lønningerne efter de store produktivitetstigninger, der havde fundet sted. Jeg tror godt, man kan tage hinanden i hånden her og ikke blot skubbe hele skylden over på den ene part. Det, jeg står lidt fremmed over for, er, at det skal være nødvendigt for at styrke statsfinanserne med et beløb på 500-600 mill. kr. at drage et beløb på 950 mill. kr. ud af befolkningen eller måske lidt derover for at give en vis del af befolkningen skattelettelse. Jeg har ikke noget imod skattelettelse, hvis skattelettelse kan gives, og jeg må sige, at min opfattelse er, at i det øjeblik skattelettelse gives for de indtægter, forslagene sigter på, bliver der yderligere opsparing i befolkningen. Ja, man kunne vel også mene, at for så vidt en landarbejder, der skulle betale forbrugsafgifter, fik lov at beholde disse beløb selv, ville han, naturligvis hvis han var sparsommelig, opspare de beløb. Jeg tror, det er et skøn, man anlægger; man kan ikke lægge sig fast på noget som helst bestemt. At de, der har de små indkomster, naturligvis og nødvendigvis må anvende en meget stor del deraf, hvis de i det hele taget skal leve, er da ganske givet.

Jeg er ganske enig i de betragtninger, der har lydt her fra talerstolen om, at der skal være orden i det danske samfunds økonomi. Det er den eneste mulighed, vi har for at gøre os gældende i fremtiden. Jeg tror heller ikke, det ligger anderledes i den danske arbejderbefolkning, end at vi ville være parat til at yde visse omkostninger for at kunne bevare den fulde beskæftigelse, bevare den store produktion. Men skal vi i gang med en konstruktiv skattepolitik, all right, så må vi i hvert fald også tage skattepolitikens bestik ud fra de linjer, som socialdemokratiet har afstukket i sit program.

Jeg synes, at der i den nuværende situation hverken er nogen saglig, samfundsmæssig eller anden rimelig begrundelse for skattelettelse der steder, man ønsker dem, og lønarbejderne i fagbevægelsen finder ikke, at den økonomiske udjævning nu skal ændre retning. Jeg vil ikke sige, at den ikke en skønne dag skal ændre retning, for det er givet, at efterhånden som alting i samfundet ændrer sig, må også de økonomiske

retningslinjer, vi har arbejdet for, ændres; men at det skal ske lige i den øjeblikkelige situation og pludselig, uden at man måske rigtig har tankegangen klar, finder jeg urigtigt. Jeg så hellere, at vi havde mulighed for at overveje en reform af den lovgivning, som vi nu har, i stedet for at presse lovforslag igennem, som giver bagslag, som bagefter giver vanskeligheder for os. Lad os dog hellere tænke over tingene; jeg tror, vi alle sammen er bedst tjent dermed.

Må jeg så endelig til slut gøre et par enkelte bemærkninger om pristallet, da dette også har været draget ind i diskussionen. Oppositionen har nævnt, at der kan ikke være tale om dens medvirken til omsætningsafgift af nogen art, medmindre denne holdes uden for pristallet. Nu ligger det sådan, at arbejdsmarkedets organisationer har indgået nogle overenskomster, og i de overenskomster har vi indført en dyrtidsregulering. Vi har indført den, fordi overenskomsterne er flerårige, fordi der i den periode skal være ro på arbejdsmarkedet, og det ville da være meget dårligt stemmende med bevarelsen af roen på arbejdsmarkedet, hvis man fra lovgivningsmagtens side begyndte at blande sig i forholdet, navnlig da denne dyrtidsregulering hviler på de tal, som statistisk departement har udregnet. Vi har haft drøftelser om, hvorvidt skatterne skulle være indregnet i pristallet, men skatterne er nu engang indregnet i dyrtidstillægget, og hvis de var blevet taget ud nu, ville det have betydet, at vi ville have fået en dyrtidsportion mere, for så meget holder skatterne pristallet nede i øjeblikket. Det vil sige, at der havde fundet en udpumpning sted af henimod 300 mill. kr., og man kan ikke, når man ved, at de direkte skatter holder pristallet nede, sige, at nu skal en anden del af skatterne tages ud af pristallet. Derfor må vi stå fast på dyrtidsreguleringens tilpasning efter pristallet, som det beregnes nu, og hvor det beror på en frivillig overenskomst mellem de to parter på arbejdsmarkedet. Men når jeg har sagt, at lovgivningsmagten ikke kan tilsidesætte indgåede overenskomster, fordi det kan fremkalde uro på arbejdsmarkedet, ja, måske også fremkalde nogle lønkrav, som ellers ikke ville være kommet, så vil jeg også fremhæve, at en omsætnings-